

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 186.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365820672/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

sende ud af Døren, medens han stak Brevet ulæst i Lommen. »Ja, jeg har været beruset – umaadelig beruset« – sagde han ved sig selv, da han nogen Tid efter havde fået sig igen og befandt sig paa Gaden. – »Den afskyelige Mathis og hans fordomte Moster har gjort mig gal – Men saae jeg dog ikke virkelig Amalia!« – vedblev han – »var jeg ikke bleven rig og havde Lommen fuld af Ducater?« Nu greb han i sin Lomme og fik Haanden fuld af skærende Glasstumper. Han kastede dem bort af den blødende Haand og styrtede fort uden at vide hvorhen. Det var som hans Fødder mekanisk bar ham samme Vej som forrige Dag. Han standsede ved Agent Falks tomme Gaard og udstrakte Haanden efter Klokkestrængen; men han tog den hastig tilbage fra det kolde Metal og gik videre. Han nærmede sig Kirken og aabnede nu mekanisk det Brev, han havde modtaget –

»Efter Deres Adfærd igaar« – stod der – »kan hverken jeg eller min Datter nogensinde mere ønske at see Dem.«

C.H. Falk,
Agent.

Han sonderede Brevet og skar Tænder, medens han døbleg tumlede ned i samme Vinkjelder, hvor han forrige Dag havde truffet den lystige Skolekammerat. Han satte sig paa samme Sted som sidst og grublede over sin haabløse Tilstand, medens han med kummertlig Mine drak det hille Glas Vin, man havde sat for ham. »En ond Aand har aabnet mig et fortryllet Feeland« – mumlede han – »for at lade mig see derind og fortvivle udenfor, som en arm afsindig Drommer.«

»Hænger du nu med Hovedet igjen, Christen Kirkelam!« – sagde en velbekendt Stemme tæt ved ham. Valman saae op – ligefor ham sad Mathis med det fulde Glas i Haanden og nikkede. De vare ene i Skjenkestuen. Valman gav sin Selvforagt og sin fortvivlede Stemning Luft i en bitter Selvanklagelse over hans Characterløshed og jammerlige Eftergiven for enhver Fristelse. Han forbandede sig selv og Mathis og den hele Verden.

»Sladder!« – sagde Mathis og fyldte hans tomme Glas – »Vil du vurdere dig selv og hele Verden med tom Hjerne og ørt Hoved, inden du har faaet Livsaanderne vakt paany ved den sande *Spiritus supernaturalis*? – Kalder du nu din Begeistrung en Ruus, en Perial, en Pidsk, en Blyhat, en Dornert, en Snitser, eller hvad alle de dumme Øgenavne hedde? – forhaaner du saaledes det ædleste i din Natur? Glemmer du,